

TEMNÉ NADÁNÍ

ZLATÁ
KLEČ

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Temné Nadání – Zlatá klec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vic Jamesová

Temné Nadání – Zlatá klec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TEMNÉ NADÁNÍ

ZLATÁ
KLEČ

VIC JAMESOVÁ

FRAGMENT

Copyright © 2017 by Vic James Ltd
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019
Translation © Milena Hordinová, 2019
Cover photos © Ortis; Nuttapong; arka38; run4it; TongRo Images Inc;
s4svisuals; viewgene; Paul Daniels / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4043-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4075-2 (1. zveřejnění, 2019)

*Mamince.
Děkuji za všechno,
především za knížky z knihovny.*

PROLOG

LEAH

Nejdřív uslyšela motorku, pak cválajícího koně. Dva vzdálené zvuky, které se k ní ze tmy blížily. Rozběhla se.

Nocí se rozléhaly odezvy jejích kroků, které dopadaly na ztvrdlou půdu, ale jinak Leah nevydala jediný zvuk. Dítě, které držela v náruči, ani nedutalo. Jenže její pronásledovatelé ji nepotřebovali slyšet. Dobře věděli, že míří ke zdi stojící kolem Kynestonu. A jedinou nadějí na útěk, až se k ní dostane, bylo nemluvně, které k sobě tiskla. Její dcera Libby.

Měsíc střídavě zakrývaly a odkrývaly vysoké, rychle plynoucí mraky, ale na horizontu nepřestávaly zářit nejasné obrysy zdi. Připadala jí jako proužek světla, který proniká z chodby pod dveřmi ložnice, aby uklidnil vyděšené dítě, když se probudí ze zlého snu.

Noční můrou se stal i její život v Kynestonu. Kdysi se jí zdálo, že se splnily všechny její sny.

Řev motoru se teď ozýval blíž, zatímco dusot kopyt zůstal pozadu. Jejími pronásledovateli nemohl být nikdo jiný než Gavar a Jenner. Slyšela, jak míří přímo k ní. Ale Leah se dostala ke zdi první.

Na malou chvíli se k ní s ulehčením posadila. Jednu ruku položila na staré zdivo a zhluboka se nadechla. Pod prsty cítila chlad. Zeď byla vlhká, kluzká a porostlá mechem. Nepřirozeně světlé cihly vyvolávaly pocit tepla, ale ve skutečnosti to byla jen síla Mocných. Na tomhle místě a na lidech, kteří tu žili, nebylo nic přirozeného.

Je čas jít.

„Prosím, zlatíčko. Prosím,“ zašeptala Leah dítěti, nadzvedla pletenou deku a políbila Libbyinu hedvábnou hlavičku.

Pak opatrně vytáhla paži nemluvněte a vzala do dlaně malou ručičku. Dítě zakňouralo. Leah se prudce zvedala hrud' hrůzou a námahou. Opřela se o zeď a přitiskla na ni dlaň dítěte.

Když se malé prstíky dotkly cihel omletých počasím, objevilo se mezi nimi světlo. Leah sledovala, jak se skrz maltu prodírá záře. Byla slabá, ale zřetelná. Až teď! Světlo bylo najednou silnější, začalo poskakovat, šplhalo vzhůru a dostávalo obrys. Svislé čáry, pak oblouk. Tvar brány.

Nedaleko od nich se ze tmy ozvalo vrčení stroje. Motor se zastavil a utichl.

Pak nocí pronikl další zvuk. Pomalé tleskání dlaní. Leah se přikrčila, jako kdyby dostala pohlavek.

Někdo tam čekal. Ze tmy vystoupila vysoká štíhlá postava a ona zjistila, že to je skutečně on. Silyen. Nejmladší z bratrů Jardinových rozhodně nebyl ten nejméně schopný. Přivedl do Kynestonu všechny, kteří si tu chtěli splnit povinných deset let nucených prací. A byla

to jeho Síla, která je držela na pozemcích rodiny. Jak ji mohlo napadnout, že by ji nechal utéct?

Pomalý aplaus utichl. Chlapecká hubená ruka s okousanými nehty ukázala na klenutou bránu.

„Vítej,“ řekl Silyen, jako kdyby zval matku s dítětem na čaj. „Nepokusím se tě zastavit. Fascinuje mě, když vidím, co malá Libby dokáže. Víš, mám... určitou teorii.“

Leah se divoce rozbušilo srdce. Silyen byl ten poslední, komu by věřila. Ten úplně poslední. Přesto se musí chopit nabízené šance, i když to bylo stejné, jako když kočka na chvilku zvedne tlapu, kterou přidržovala myš.

Pozorně studovala jeho tvář, jako kdyby svit měsíce a světlo z probuzené brány mohly odhalit jeho skutečné úmysly. Pak se, nejspíš poprvé, setkala s jeho pohledem. Leah měla pocit, že se mu v očích něco zablesklo. Byla to zvědavost? Silyen chtěl vědět, jestli Libby dokáže otevřít bránu. Pokud se jí to povede, možná je nechá odejít. Čistě jen pro potěšení z toho, že to mohl vidět. Nebo proto, aby našel svého nejstaršího bratra.

„Děkuju,“ zašeptala sotva slyšitelně. „*Sapere aude?*“

„Máš odvahu. Ty máš odvahu, já budu vědět.“

Silyen se usmál. Leah dobře věděla, že tím neprojevil soucit nebo laskavost.

Postoupila o krok dopředu a přitiskla Libbyinu ruku na slabě osvětlenou bránu, která se pod ulepenými prsty nemluvněte rozsvítila. Vzplála oslnivou září a připomínala žhavý kov, který se rozlévá do připravené formy. V nádherném kování se ukrývali podivní ptáci a listí, v horní části rozeznala propletené „J“ a „P“. Vypadala

přesně tak jako před čtyřmi roky, kdy Leah přijela do Kynestonu a brána se před ní otevřela, aby ji vpustila dovnitř. Nepochybovala, že úplně stejně vypadala i před několika sty let, kdy byla vytvořena.

Jenže tentokrát zůstala brána zavřená. Leah zoufale chytila jeden úponek vinné révy a vši silou za něj zataáhla. Libby začala hlasitě naříkat. Leah si bezmocně uvědomila, že na tom hluku už nezáleží. Dneska v noci pozemky Kynestonu neopustí.

„Ach, jak zajímavé,“ zamumlal Silyen. „Tvoje dítě, tedy bratrovo dítě, má vznešenou krev, díky které dokáže probudit bránu, ale nemá Sílu, aby ji ovládalo. Nebo se ti možná snaží naznačit, že nechce opustit svoji rodinu.“

„Ty nejsi Libbyina rodina,“ odsekla Leah a pevně k sobě dítě přitiskla. Strach v ní vyburcoval vztek. „Ani Gavar, ani nikdo z tvých pří...“

Ozval se výstřel a Leah s hlasitým výkřikem padla na zem. Tělem jí projela bolest stejně ostrá jako světlo brány.

Gavar k ní beze spěchu došel a postavil se nad ni. Z očí jí vytryskly slzy. Toho muže kdysi milovala. Dědice Kynestonu, Libbyina otce. Teď v ruce držel pistoli.

„Já tě varoval,“ řekl Gavar. „Nikdo mi nebude brát to, co mi patří.“

Leah se na něj ani nepodívala. Odvrátila hlavu, položila tvář na chladnou zem a upřela zrak na hromadu chrastí, která ležela opodál. Libby vztekle křičela bolestí. Leah z celého srdce toužila dotknout se své dcery a utiшит ji, ale najednou neměla v paži dost síly, aby ji natáhla, třeba jen nepatrně.

Nedaleko od ní se zastavil kůň. Zařehotal a dvě koňská kopyta udeřila o zem. Právě přijel Jenner, prostřední z bratrů. V něm jediném bylo dobro, ale neměl žádnou Sílu, aby ho mohl prosadit.

„Co to vyvádíš, Gavare?“ vykřikl. „Nemůžeš ji jen tak zastřelit jako nějaké zvíře. Je zraněná?“

Jako v odpověď se ozvalo naříkání, které skončilo bezmocným zaplácáním po vzduchu. Jenner přiskočil k Leah a klekl si vedle ní. Cítila, jak jí utírá slzy a prsty se jemně dotýká její tváře.

„Je mi to líto,“ řekl jí. „Tolik líto.“

V narůstajícím šeru, které nedokázala zahnat ani zářící brána, viděla, jak Gavar schoval pistoli pod kabát. Pak se sehnul a zvedl jejich dceru.

Silyen prošel kolem nich a zamířil zpátky k velkému domu. Gavar se k nim otočil zády a ochranářsky se sklonil nad Libby. Leah nezbývalo než doufat, že bude laskavější otec než milenec.

„Silyene!“ uslyšela volat Jennera. Jeho hlas zněl jako z velké dálky, jako kdyby stál na hranicích Kynestonu a volal z druhého břehu jezera. Jenže ona cítila, jak ji pořád hladí po tváři. „Silyene, počkej! Nemůžeš něco udělat?“

„Přeci víš, jak to funguje,“ ozvala se lhostejná odpověď. Leah napadlo, že to je jen její představa. „Nikdo nedokáže přivést mrtvého zpátky. Dokonce ani já ne.“

„Ona není...“

Jenner nejspíš odešel. A Gavarovi se podařilo utiшит Libby. Kouzelné světlo brány muselo pohasnout, protože kolem Leah se rozhostilo ticho a tma.

PRVNÍ KAPITOLA

Byl nezvykle teplý červnový víkend. Na dece před domem ležel na břiše Luke Hadley a po zádech mu stékal pot. Zoufalým pohledem zíral na hromadu učebnic. Jekot, který se už delší dobu ozýval, ho doháněl k šílenství.

Říkal si, že kdyby se ke zkouškám připravovala Abigail, Daisy by si nikdy nedovolila dělat se svojí partičkou takový randál. Jenže matka z neznámého důvodu připravila pro Daisy narozeninovou party, ze které se vyklubala oslava století. Lukova malá sestřička pobíhala s kamarádkami kolem domu a všechny ječely vysokými hlasy, zatímco z otevřeného okna obývacího pokoje se ozývala příšerně hlasitá píseň nějaké béčkové chlapecké kapely.

Luke si zastrčil špunty co nejhluběji do uší, ale dával pozor, aby se neporanil. Pak pustil naplno svoji oblíbenou hudbu. Nefungovalo to. Chytlavou skladbu „Happy panda“ přehlušil šílený zpěv

desetiletých dívek, které se snažily napodobit čínštinu. Luke zasténal a zabořil hlavu do knížek rozložených na trávě před sebou. Bylo mu jasné, kdo bude na vině, když propadne z dějepisu a občanského práva.

Vedle něj seděla Abi. Svoje zkoušky měla dávno za sebou a teď byla zabraná do jednoho ze svých oblíbených kýčovitých dívčích románků. Luke se koutkem oka podíval na titul: *Otrok jejího pána*. Byla skoro na konci, ale čekala na ni další knížka v barevném obalu. *Dědicovo pokušení*. Nechápal, jak někdo tak chytrý, jako je jeho starší sestra, může číst takový brak.

Aspoň ji to trochu rozptýlilo. Kupodivu mu ani jednou nepřipomněla, že do dokončení školy mu zbývají dva roky a tato zkouška je nejdůležitější. Snažil se předstírat, že se učí, ale slova mu poskakovala před očima.

„Popiš revoluci Mocných v roce 1642 a vysvětli, proč po ní uzavřeli smlouvu o nucených pracích. Analyzuj význam a) Charlese I., posledního krále, b) Lucuse Parvy Královraha, a c) Cadmuse Parva-Jardina Čistého srdce.“

Luke znechuceně zamručel a otočil se na záda. Měl dojem, že Mocní si ta hloupá jména dali jen proto, aby zmátli obyčejné lidi. Koho zajímalo, proč před stovkami let nařídili nucené práce? Důležité bylo, že je nejspíš nikdy nezruší. Kromě Mocných, aristokratů se zvláštními schopnostmi, museli všichni v Británii strávit deset let svého života v pracovních táborech, které stály v blízkosti každého velkého města na severu. Bez platu, bez možnosti odkladu.

Koutkem oka Luke zachytil nějaký pohyb a posadil se, aby zjistil, co se děje. Na příjezdové cestě stál neznámý člověk a nakukoval

oknem do otcova auta. To nebylo nic neobvyklého. Luke vyskočil a připojil se k němu.

„Je nádherný, vidíte?“ řekl chlápkovi. „Je to Austin-Healey, víc jak padesát let starý. Můj otec ho opravil. On je automechanik. Ale já mu pomáhal. Táta mě hodně naučil, takže jsem dost prací dělal sám.“

„Opravdu? Asi ti bude líto, až si ho někdo odveze.“

„Že ho někdo odveze?“ zeptal se rozpačitě Luke. „To auto není na prodej.“

„Cože? Ale tohle je adresa z inzerátu.“

„Můžu vám pomoci?“ zeptala se Abi, která se objevila Lukovi za zády. Zlehka do něj šfouchla. „Vrať se k učení, bratříčku. Já to vyřídím.“

Luke se chystal říct, aby se tím nezatežovala, že ten muž se zmýlil, ale vtom se na rohu domu objevila skupinka děvčat a řítily se k nim.

„Daisy!“ vykřikla tlumeně Abi. „Máte zakázáno hrát si před domem. Nechci, aby některá z vás vyběhla na ulici a přejelo ji auto.“

Daisy k nim doběhla a zastavila se. Na prsou měla připnutý velký oranžový odznak s lesklou desítkou a kolem hrudi ovázanou šerpu s nápisem „Oslavenkyně“.

Dala si ruce v bok a vyhrkla: „Byla to jen minutka. Čestně, Abi.“

Chlápek, který sem přišel kvůli autu, si Daisy upřeně prohlížel. Luke doufal, že to není nějaký zvrhlík.

„Oslavenkyně?“ přečetl muž nápis na šerpě. „Tobě je deset? Aha...“

Na tváři se mu na moment objevil podivný výraz, kterému Luke nerozuměl. Pak se rozhlédl po všech třech sourozencích. Jeho pohled nebyl výhružný, ale Luke objal malou sestřičku a přitáhl ji k sobě.

„Víte co?“ řekl muž. „Kvůli tomu autu se za otcem zastavím někdy jindy. Užij si svoji oslavu, mladá dámo. Bav se, dokud můžeš.“

Kývl na Daisy, otočil se a pomalu se začal vzdalovat po příjezdové cestě.

„To bylo divný,“ řekla Daisy. Pak vydala válečný pokřik a se svými ječícími kamarádkami odhopsala zpátky na dvorek za domem.

Divné. Přesně tohle slovo napadlo i Luka. Ve skutečnosti mu celý dnešní den připadal divný.

Ale teprve večer, když ležel v posteli a nemohl usnout, mu všechno došlo. Prodej auta. Zmatek kolem Daisyiny oslavy. Podezřelý klid v souvislosti s jeho zkouškami.

Pak z kuchyně zaslechl tlumený hovor a seběhl do přízemí. Rodiče s Abi seděli u stolu a studovali nějaké doklady. Okamžitě mu bylo jasné, že měl pravdu.

„Kdy jste to chtěli říct mně a Daisy?“ zeptal se mezi dveřmi. Při pohledu na jejich zmatené tváře pocítil zvláštní uspokojení. „Aspoň že jste před tím velkým odhalením nechali to ubohé dítě sfouknout svíčky na narozeninovém dortu. Šťastné narozeniny, zlatíčko. Maminka s tátinkem pro tebe mají překvapení. Brzy tě opustí, aby si odbyli svých deset let nucených prací.“ Všichni tři se na něj beze slova podívali. Otec stiskl matčinu ruku položenou na stole. Jenže Luke věděl, že rodičovská solidarita nikdy nevěstí nic dobrého.

„Tak jaký máte plán? Že se o mě a o Daisy postará Abi? Jak by to asi zvládla, když jde na medicínu?“

„Posaď se, Luku.“

Otec většinou býval laskavý, ale teď jeho hlas zněl nezvykle přísně.

Luke vstoupil do místnosti. Okamžitě si všiml, jak Abi rychle rovná na hromádku nějaké dokumenty. Podezřele velkou hromádku. Na horním listu uviděl Daisyino datum narození.

Do mozku se mu ostrými hroty zaryla pravda.

„Tady nejde jen o vás, vidíte?“ vykřikl. „Jde o nás všechny. Daisy je deset, takže je to legální. Vy nás berete s sebou. Nucené práce si máme splnit všichni společně.“

Poslední slovo nemohl ani vyslovit. Jako kdyby mu z hrudi unikl všechen vzduch.

Příštích deset let svého života stráví Luke plněním svých občanských povinností. V jediném okamžiku pro něj nějaké hloupé zkoušky ztratily smysl. Odtrhnou ho od všech a všeho, co znal. Pošlou ho do Millmooru, špinavého pracovního tábora nedaleko Manchesteru.

„Víte, co se říká.“ Luke si nebyl jistý, jestli své rodiče zahrnuje výčitkami, nebo je prosí. „Nucené práce nikdy nemůže zvládnout příliš starý člověk. Stejně jako je nemůže zvládnout někdo příliš mladý. Čemu z toho nerozumíte? Nikdo v mém věku to nezkoušel. A to nemluvím o Daisy.“

„Pro mě ani pro matku to nebylo lehké rozhodnutí,“ odpověděl otec. Snažil se mluvit klidně.

„My pro vás všechny chceme to nejlepší,“ řekla matka. „A věříme, že tohle je správné. Jsi ještě moc mladý, abys to ocenil. Víš, pro lidi, kteří si odpracovali svoje dny, je život úplně jiný. Budeš mít příležitosti, lepší příležitosti než já s otcem.“

Luke dobře věděl, co tím myslela. Člověk není plnohodnotným občanem, pokud nemá za sebou nucené práce. Jen plnohodnotný občan může dostat lepší práci, vlastnit dům nebo cestovat do zahraničí. Jenže jejich skvělá zaměstnání a domy teď byly nepředstavitelně daleko. A deset let otrocké dřiny výměnou za pár týdnů zahraniční dovolené mu nepřípadalo jako dobrý obchod.

Rozhodnutí rodičů bral Luke jako zradu. Chovají se, jako kdyby se chystali koupit nové záclony do obývacího pokoje. Tohle je jeho život. A oni o něm rozhodli, aniž se ho nejdřív zeptali.

Ale s Abi se, jak je vidět, radili.

„Abigail je osmnáct,“ řekl otec, který sledoval Lukův pohled. „Je plnoletá, záleží jen na ní. S matkou máme pochopitelně radost, že chce jít s námi. Vlastně toho zařídila mnohem víc.“

Otec objal Abi kolem ramen a pyšně ji k sobě přitiskl. Co jeho geniální sestra udělala tentokrát?

„To myslíš vážně?“ zeptal se jí Luke. „Nabídli ti místo na třech různých lékařských fakultách, a ty to všechno zahodíš, jen abys mohla příštích deset let strávit v Čínské bance v Millmooru a každých pět minut říkat *nin-hao*? Možná tě pošlou do textilní továrny. Nebo budeš balíčkovat maso.“

„Uklidni se, bráško,“ ozvala se Abi. „Ty nabídky jsem jen odložila. A vůbec se nechystám do Millmooru. Nikdo z nás. Udělej, co ti říká otec. Posad se, já ti to vysvětlím.“

Luke ji nerad poslechl. Pořád zuřil, ale taky byl zvědavý, jak by mohl splnit nucené práce a nejít do Millmooru. Se směsí obdivu a hrůzy pak poslouchal, co Abi vymyslela.

Bylo to šílené. Bylo to děsivé.

Pořád šlo o nucené práce, ale protože Lukovi ještě nebylo osmnáct, neměl na vybranou. O tom, kam půjde, rozhodovali rodiče.

Ale aspoň je neodvezou do pekla, jakým je Millmoor.

Příští den ráno rodiče seznámili se svými plány Daisy, která vše přijala s naprostým klidem. Při pohledu na ni se Luke zastyděl. Poprvé připustil, že plán rodičů je správný a že jako rodina všechno zvládnou.

Trvalo pár dnů, než se s celou situací smířil a řekl o ní svému nejlepšímu kamarádovi Simonovi. Ten překvapeně hvízdal.

„Na Úřadu pro přidělování práce je oddělení služby v domácnosti, kde si Mocní vybírají své sluhy,“ řekl Luke. „Abi tam za nás podala žádost. Posílají nás do Kynestonu.“

„Dokonce i já jsem o Kynestonu slyšel.“ Si se zatvářil nedůvěřivě. „Žije tam rodina Jardinových. Smetánka mezi Mocnými. Lord Jardine je hrůzu nahánějící chlápek. Když jsme byli malí, tak byl kancléřem. Na co vás probůh budou potřebovat?“

„Nemám tušení,“ přiznal Luke

Zařazení matky, otce a Abi bylo v dokladech přesně stanovené. Budou v domě pracovat jako zdravotní sestra, automechanik a sekretářka. Ale nenašli tam žádnou zmínku o Lukovi a Daisy. Určitě proto, že ještě nejsou plnoletí, vysvětlila mu Abi. Nejspíš jim nestanovili určitou práci, protože budou dělat, co bude momentálně třeba.

Luke si v duchu představil, jaké úkoly by mohli plnit. Možná budou v rezidenci leštit pozlacené záchody. Nebo budou při večeři stát v jídelně, vlasy ulízané dozadu, na rukách bílé rukavice, a ze stříbrné mísy budou Mocným nandávat hrášek. Ani jedno se mu nelíbilo.

„A Daisy?“ pokračoval Si. „K čemu bude Jardinovým takhle malé dítě? A když na to přijde, k čemu jim bude zdravotní sestra? Myslel jsem, že Mocní jsou schopní uzdravit sami sebe za pomoci vlastní Síly.“

Luke si myslel totéž, ale Abi, vždycky tak korektní, poznamenala, že nikdo vlastně neví, co Mocní se svou Sílou dokážou, a proto bude pobyt v jejich domě zajímavý. Daisy přikyvovala tak vehementně, až jí málem upadla hlava. Luka napadlo, že ani Mocní by to nedokázali napravit.

Dvanáct dnů před odjezdem se vrátil chlápek, který se nedávno zajímal o auto. Luke chvíli sledoval, jak mu otec předává klíče, ale pak se rychle odvrátil. Snad nakonec nezačne brečet?

Bylo mu jasné, že hlavním důvodem jeho smutku není auto, ale především to, co představovalo. Musel se rozloučit s lekcemi jízdy, které ho čekaly na podzim. Musel dát sbohem nezávislosti. Přejde o nejlepší léta svého života.

Abi se ho pokusila rozveselit, ale o pár dní později to byla ona, kdo stál se sklopenou hlavou mezi dveřmi do kuchyně. Ramena se jí třásla. V ruce držela otevřenou obálku. Výsledky jejích zkoušek. Úplně na ně zapomněl.

Nejdřív ho napadlo, že neuspěla tak, jak si představovala, ale když ji objal, Abi mu ukázala list papíru. Měla naprosto skvělé známky, které jí zaručovaly vstup na každou univerzitu, na kterou by si podala přihlášku. V té chvíli si uvědomil, čeho se jeho starší sestra musela vzdát, když se rozhodla odejít s nimi.

Dva dny před odjezdem se s nimi přišli rozloučit přátelé i rodina. Večer rodiče uspořádali večírek na rozloučenou. Luke strávil celý den u konzole a svých oblíbených her, protože tam, kam se chytali, nic takového nemají.

(Jak se vlastně v Kynestonu baví sluhové? Sedí u piana a hrají šarady? Třeba ani žádný volný čas nemají. Možná budou muset pracovat, dokud nepadnou, pak se vyspí, a když vstanou, začne všechno zase od začátku. Každý den, celých dlouhých deset let.)

Nakonec přišel den D. Jako naschvál bylo nádherné slunečné počasí.

Luke seděl na zahradní zídce a sledoval poslední přípravy své rodiny. Matka vyprázdnila ledničku a obešla sousedy, aby jim nabídla

zbylé jídlo. Otec odnesl poslední krabici s pár nezbytnostmi ke svému příteli, který bydlel nedaleko a slíbil, že ji odveze do skladu k ostatnímu majetku Lukovy rodiny.

Děvčata ležela na trávniku a opalovala se. Daisy zahrnovala sestru spoustou otázek a opakovala odpovědi.

„Lord Whittam Jardine, lady Thalia, následník Gavar,“ papouškova-
la. „Jenner. Toho posledního si nepamatuju. Má tak směšný
jméno.“

„Začátek už máš,“ usmála se Abi. „Jmenuje se Silyen. Je z nich
nejmladší, něco mezi mnou a Lukem. Žádný z Jardinů není tak malý
jako ty. A dávej si pozor na výslovnost. Tam dole na jihu určitě ne-
budou chtít slyšet naše protahované samohlásky.“

Daisy protočila oči a plácla sebou do trávy. Abi natáhla dlouhé
nohy a zastrčila si spodní část trička pod podprsenku, aby se trochu
opálila. Luke upřímně doufal, že v Kynestonu nic takového dělat
nebude.

„Tvoje skvělá sestra mi bude chybět,“ zašeptal Si překvapenému
Lukovi do ucha. Luke se otočil a pohlédl na kamaráda, který ho při-
šel vyprovodit. „Musíš se ujistit, že vaši pánové si nebudou dělat ně-
jaké neoprávněné nároky.“

„Tím si nejsem jistej,“ zamumlal Luke. „Víš přeci, jaký čte knížky.
Bojím se, že ochranu budou potřebovat oni.“

Simon se rozesmál. Navzájem se poplácali po ramenou a po zá-
dech. Luke zůstal sedět na zídce, ale Si se postavil.

„Slyšel jsem, že dívky Mocných jsou vášnivý,“ řekl a štouchl Luka
loktem.

„Určitě to máš ze spolehlivých zdrojů, vidě?“

„Hej, přinejmenším je poznáš. Strejda říkal, že v Millmooru jsou všechna pracoviště rozdělená podle pohlaví, takže jediný ženský, s kterým se stýkáš, jsou z tvé rodiny. Tedy, to místo musí být pěkná díra.“

Simon si výmluvně odplivl. „Jimmy se odtamtud vrátil před pár týdny. Zatím jsme to nikomu neřekli, protože on vůbec nechodí ven a nechce nikoho vidět. Je z něj zlomenej člověk. A to doslova. Měl nehodu a jeho paže –“

Si vytočil loket nahoru a zatřepal zápěstím. Vypadalo to legračně, ale Lukovi do smíchu nebylo.

„Zachytil ho vysokozdvížený vozík nebo co. Nechce o tom mluvit. Vlastně, on skoro vůbec nemluví. Je to tátův mladší brácha, ale vypadá o deset let starší. Jo, budu se od Millmooru držet tak dlouho, jak to jen půjde. Řekl bych, že máš velký štěstí.“

Si se rozhlížel po ulici, snažil se vyhnout pohledu na Luka.

Luke si uvědomil, že jeho nejlepší kamarád ztratil řeč. Přátelili se skoro dvanáct let. Od prvního dne na základní škole si spolu hráli, prováděli lumpárny, opisovali od sebe úkoly. A teď to mělo skončit.

„Ať tě ani nenapadne, že Mocní jsou lidi jako my,“ vysoukal ze sebe Si. „To tedy ne. Jsou to divní patroni. Nemůžu zapomenout na naši exkurzi do jejich parlamentu, do Domu světla. Průvodce pořád opakoval, jaký to je mistrovský dílo, všechno vybudovaný za pomoci Síly, ale já z toho měl husí kůži. Pamatuješ na ta okna? Netuším, co se vevnitř dělo, ale nepodobalo se to žádnému místu, jaký jsem kdy viděl. Jo, dávej na sebe pozor. A tvoje sestra jakbysmet.“

Si váhavě mrknul na Abi a Luke se příkrčil. Jeho kamarád měl vážné obavy.

A Luke ho neuvidí celých deset let.

Abi už nikdy neuslyší jeho špičkování, protože až se všichni vrátí do Manchesteru, bude Si nejspíš ženatý a bude mít děti. Bude mít práci. Nové přátele. Půjde svou vlastní cestou. Všechno, co tvoří současný Lukův svět, zmizí. Všechno se bude vyvíjet, zatímco Luke ustrne na jednom místě.

Ta obrovská nespravedlnost ho najednou rozzuřila a Luke praštil rukou do zídky tak prudce, že si sedřel kůži na dlani. Vykřikl a Si se na něj konečně podíval. V jeho očích uviděl lítost.

„Tak dobrá,“ řekl Si. „Už půjdu. Ať ti to rychle uteče.“

Luke sledoval, jak odchází. Poslední část jeho starého života zahнула za roh a zmizela mu z očí.

Protože neměl nic jiného na práci, přidal se ke svým sestřám. Rozvalil se na trávniku a užíval si slunce. Daisy se k němu přitulila. Její hlava ho při dýchání tížila na hrudi. Zavřel oči a poslouchal zvuk televize z protějšího domu, rachot aut na hlavní ulici, zpěv ptáků a matku, která říkala otci, že si není jistá, jestli na pětihodinovou jízdu do Kynestonu zabalila dost sendvičů.

Z trávy vylezl nějaký malý brouček a procházel se mu po krku. Luke ho zamáčkl. Napadlo ho, že by mohl příštích deset let prospat, jako v nějaké pohádce. Po probuzení zjistí, že jeho nucené práce skočily.

Vtom se ozval otcův přísný hlas a matka zavolala: „Vstávejte, děti. Je čas.“

* * *

Samozřejmě, že rodina Jardinových pro ně neposlala Rolls Royce s řidičem. Před domem zastavilo staré stříbrošedé auto a otec ukázal doklady řidičce, která měla na svetru vyšité logo pracovního úřadu.

„Vás je pět?“ zamračila se žena. „Já tu mám jen čtyři jména.“

Matka popošla dopředu a nasadila sebevědomý výraz.

„No, když jsme vyplňovaly dotazník, náš nejmladší nebylo ještě deset. Ale teď už jí deset je, a proto nejspíš...“

„Daisy? Ne, tu tady mám.“ Pak žena přečetla nápis na horním listu ve svých deskách. „HADLEYOVI, Steven, Jacqueline, Abigail a Daisy. Vyzvednout v jedenáct hodin na Hawthornden Road číslo dvacet osm, Manchester. Cílová zastávka: Kyneston, Hampshire.“

„Cože?“

Matka popadla desky a Abi se jí naklonila přes rameno.

Luke měl pocit, že úzkost a zoufalý záblesk naděje se snaží roztrhnout jeho vnitřnosti na dva kusy. Ty doklady jsou určitě zfušované. Nebo dostal odklad. Možná vůbec nebude muset na nucené práce nastoupit.

Do ulice zabočilo další auto. Velká černá dodávka s označením na kapotě. Všichni ten symbol i nápis pod ním dobře znali. *Labore et honore*. Motto města Millmoor.

„Ach, moji kolegové,“ řekla s viditelnou úlevou žena. „Jsem si jistá, že se všechno objasní.“

„Podívejte,“ sykla Abi a ukázala na něco v papírech.

Dodávka zastavila před domem a vystoupil z ní podsaditý chlápek s vlasy ulízanými k hlavě. Jeho oblečení se vůbec nepodobalo tomu, co nosili zaměstnanci úřadu práce, ale připomínalo spíš policejní uniformu. Z pásku mu visel obušek, který mu při chůzi narážel do stehna.

„Luke Hadley?“ řekl a postavil se před Luka. „Hádám, že to budeš ty, synku. Vezmi si svůj bágl, máme nabrat ještě další čtyři.“

„Co to znamená?“ zeptala se Abi ženy z úřadu práce a strčila jí desky po nos.

Několik listů se otočilo a na odkryté fotografii Luke rozpoznal svoji tvář. Stránka byla přeškrtnutá silnou červenou čarou a bylo na ní razítko. Tři slova.

„Co to znamená?“ Žena se nervózně zasmála. „No, ‚Nadbytečný: přidělit jinam‘. To vysvětluje všechno, ne? V Kynestonu nenašli pro vašeho bratra vhodné uplatnění, takže nám jeho spis vrátili, abychom ho umístili jinam. Jako nekvalifikovaný svobodný muž má jen jednu možnost.“

Úzkost vyhrála přetahovanou a společně se strachem cupovala kus po kuse Lukovy vnitřnosti. V Kynestonu ho nepotřebují. Poslali ho do Millmooru.

„Ne,“ vykřikl a začal couvat. „Ne, to musí být omyl. My jsme rodina.“

Otec si stoupl před něj, aby ho chránil.

„Můj syn půjde s námi.“

„V papírech je něco jiného,“ ohradila se žena z úřadu práce.

„Jděte do háje s vašimi papíry,“ vyprskla matka.

Pak se všechno událo příliš rychle. Uniformovaný chlápek z Millmooru odstrčil otce a popadl Luka za paži, ale otec ho praštil pěstí do tváře. Pěst dopadla na mužovu bradu, ten zaklel, uskočil dozadu a rukou sáhl k opasku.

Všichni viděli, jak obušek dopadl na otcovu hlavu. Daisy vykřikla. Otec zachroptěl a padl na kolena. Ze spánku mu kapala krev a červeně zabarvovala jeho prošedivělé vlasy. Matka zalapala po dechu a klekla si vedle něj, aby zkontrolovala zranění.

„Ty zvíře,“ zaječela na muže. „Otok mozku po ráně do hlavy může způsobit smrt.“

Daisy se rozplakala. Luke ji pevně objal a přitiskl ji tváří k sobě. „Budu si na vás stěžovat,“ řekla Abi, ukázala prstem na muže z Millmooru a podívala se na jméno na jeho uniformě. „Kdo si myslíte, že jste, pane Kesslerere? Nemůžete jen tak mlátit lidi.“

„Máte naprostou pravdu, mladá dámo.“ Kessler roztáhl rty do širokého úšklebku. „Ale mám dojem, že už je po jedenácté.“ Ostentativně se podíval na hodinky a natočil zápěstí, aby ostatní viděli na ciferník, který ukazoval jedenáct hodin a sedm minut. „Právě vám začaly nucené práce, a tím pádem se z vás staly bezprávné osoby. Jste majetkem státu. Abych to blíž vysvětlil tady tý malý: znamená to, že už nejste lidi a nemáte vůbec žádný práva. *Vůbec žádný.*“

Abi se zhluboka nadechla, slabě zasténala a přitiskla si ruku na ústa.

„Jo,“ pokračoval muž a pořád se nepříjemně šklebil. „Lidi na takovou věc při podpisu smlouvy nemyslí. Hlavně když mají dojem, že jsou nějak výjimeční. Že jsou příliš dobří, než aby ostatním sloužili. Nemáte na vybranou.“

Sáhl k opasku a odepnul nějakou věc, která vypadala jako dětská pistolka.

„Tahle věcička má padesát tisíc voltů a může ochromit každého z vás. Pak vás i se zavazadly naložíme do auta. Vás čtyři sem, a tebe támhle.“ Ukázal na Luka a pak na dodávku. „Nebo můžete sami nastoupit do správných vozidel. Jak prosté.“

Něčemu takovému se nemůžete protivit.

Abi jim zařídila nucené práce v Kynestonu. Určitě bude schopná dostat Luka z Millmooru. Jasně že ano. Zničí pracovníky úřadu práce horami žádostí.

Luke nemůže dopustit, aby někomu z jeho rodiny ublížili.

Pustil Daisy a zlehka ji odstrčil.

„Luku, ne!“ zaječela jeho malá sestřička a snažila se k němu pevně přitisknout.

„Uděláme to takhle, Daisy.“ Luke si k ní klekl a utřel jí z tváří slzy. „Já teď pojedu do Millmooru. Vy pojedete do Kynestonu a všechny tam naprosto okouzíte. Když jim pak povíš, že máš bratra, který je ještě báječnější a který se omylem dostal jinam, pošlou pro mě soukromé letadlo a přivezou mě. Rozumíš?“

Daisy byla tak vyděšená, že nedokázala odpovědět, ale nakonec přikývla.

„Mami, tati, nedělejte si starosti.“ Oba je objal. Otec vydal přidružený vzlyk a matka se hlasitě rozplakala. „Je to jen dočasné.“

Dál už nebyl schopný tuhle hru hrát. Věděl, že jestli rychle nenaštoupí do dodávky, úplně se sesype. Uvnitř cítil prázdnotu. Hořkou černou hrůzu, která ho celého zalila a usadila se mu v žaludku.

„Brzy se uvidíme,“ řekl jistým hlasem. Jenže jistota mu chyběla.

Pak zvedl svůj batoh a otočil se k dodávce.

„Ty jsi ale hrdina,“ odfrknul si Kessler a otevřel dveře vozu. „Já se snad rozpláču. Nastup si, Hadleyi E-1031. Pojedeme.“

Vtom ho mezi lopatky praštil obušek a Luke padl dopředu. Měl tolik rozumu, že vtáhl nohy dovnitř dřív, než zaklaply dveře. Dodávka se prudce rozjela a on narazil na sedadlo.

Ležel s tváří na špinavé podlaze vozidla, přitisknutý k páchnoucím botám nějakého člověka a byl si jistý, že ho nemůže potkat nic horšího než to, co se mu právě stalo.

Millmoor ho brzy přesvědčí, že se mýlí.

DRUHÁ KAPITOLA

Byl začátek září. Arkýřovým oknem Malého slunečního sálu v Kynestonu pronikaly sluneční paprsky, které utvořily na stole zlatavý ubrus. Stříbrné nádoby rozložené před Silyenem Jardinem vypadalo jako shluk hvězd. Uprostřed stála třpytící se mísa plná hrušek čerstvě utržených v zahradě tety Euterpy. Silyen ji přitáhl k sobě a vybral si jeden kousek ovoce.

V příští chvíli zabodl do zralé hrušky ostrý nůž se střenkou ze slovniny a sledoval, jak z ní na talíř vytéká šťáva.

Sluha, který stál jeden krok za ním, přiskočil a z horké konvice mu nalil kouřící černou tekutinu do šálku dřív, než po něm Silyen stačil sáhnout. Gavar, jeho nejstarší bratr, praštil kdysi svého sluhu pěstí do oka jen proto, že mu přinesl spálený toast, ale přesto se všechno služebnictvo předhánělo při obsluze mladého pána. Silyenovi to lichotilo. Že to rozčilovalo Gavara, byl bonus navíc.

Silyen a jeho matka, lady Thalia, byli jako obvykle v tuto hodinu jediní, kdo snídal v Malém slunečním sále. A jak bylo zvykem, pobíhalo kolem nich nejméně šest sluhů, kteří přinášeli a odnášeli jídlo a nádobí. Silyen je nepřítomně pozoroval. Tolik lidí, a všichni naprosto nezbytní.

Dneska k nim přibudou další.

„Celá rodina?“ řekl, protože vycítil, že matka čeká nějakou reakci. „Opravdu?“

Služebnictvo měl na starosti Jenner. Matka tvrdila, že jejich prostřední bratr musí mít pocit, že je své rodině užitečný a je pro ni nepostradatelný. Silyen byl přesvědčený, že Jenner by musel být hloupý, kdyby nevěděl, jak na něj celá rodina pohlíží. Jenže on neměl žádnou sílu.

Matka, která seděla na druhé straně stolu, ukusovala koláč a přitom se probírala hromádkou papírů z úřadu práce.

„Jejich papíry nám poslali kvůli té ženě. Je to zdravotní sestra s obrovskou zkušeností v péči o dlouhodobě nemocné. Bude se starat o tvoji tetu. Její muž je automechanik a umí opravovat stará auta. Mohl by dát dohromady pár vraků z otcovy a Gavarovy sbírky. A navíc právě nastoupili na nucené práce, takže ne...“ odmlčela se, aby našla správný výraz. „... takže nepochytili žádné špatné názory.“

„Chceš tím naznačit, že se nás zatím nenaučili nenávidět.“ Silyen upřel na matku černé oči, které byly úplně stejné jako ty její. Měl tmavé kudrnaté vlasy, tak charakteristické pro předky z matčiny strany, Parvovy. „Říkala jsi, že to je rodina. Co děti?“

Lady Thalia odmítavě mávla na jednu ze sloužících, která k ní přistoupila pro instrukce. Ta si hned uvědomila svoji chybu a uskočila

zpátky. Tento únavný patolízalský tanec předváděli osobní sluhové Jardinů mnohokrát za den.

„No, mají chytrou osmnáctiletou dceru. Jenner žádal o nějakého pomocníka do kanceláře, tak ji k němu přidělím.“

„Osmnáctiletá dcera? Povíš jí, co se stalo poslední osmnáctileté dívce, která si přišla do Kynestonu odpracovat svoje dny?“

Matčín dokonalý make-up zakryl každou změnu barvy obličeje, ale Silyen si všiml, jak se dokumenty v její ruce roztřáslly.

„Neměl bys takhle mluvit. Když si na tu ubohou dívku vzpome- nu, chce se mi plakat. Byla to nepříjemná nehoda. A navíc to byl tvůj bratr, kdo ji zastřelil. Pořád je z toho špatný. Jsem si jistá, že ji velmi miloval, i když šlo jen o chvilkové poblouznění. Chudák dítě nemá ani matku, ani rodinu.“

Silyenovi zaškubalo v koutcích rtů. Gavar tu naštěstí nebyl a neslyšel, jak se matka distancovala od jeho dítěte. Rodina jen nerada dovolila, aby holčička nosila příjmení Jardinová. Jenže svého otce popřít nemohla. Její vlasy měly nádhernou měděnou barvu, jasný důkaz příbuzenství s Gavarem i s jejich otcem Whittamem. Žádná další privilegia však neměla.

„Napadlo mě, že ti lidé by se o ni mohli postarat.“

Silyen projevoval o nemanželské dítě svého nejstaršího bratra živý zájem. I když levobočci nebyli ve slavných rodinách nic neobvyklého, většinou je nakonec vyhnali společně s jejich provinilou matkou. Smrt Leah naštěstí zabránila, aby se něco takového stalo i malé Libby, a Silyen tak dostal jedinečnou příležitost, aby ji mohl pozorovat.

Vzhledem k tomu, že se holčička nenarodila dvěma Mocným rodičům, všichni předpokládali, že podle zákonů o dědičnosti nebude

mít žádnou Sílu. Jenže člověk nikdy neví. Silyena fascinovala událost u brány té noci, kdy se Leah pokusila uprchnout. A v Kynestonu se už v minulosti přihodily zvláštní věci. Například Jenner postrádal jakoukoliv Sílu, i když jeho rodiče měli skvělý rodokmen.

Starosti o výchovu Libby však Silyena tolik nezajímaly. Dneska se mu v hlavě honily úplně jiné myšlenky.

V nejbližší době přijede do Kynestonu kancléř, sám Winterbourne Zelston. Často navštěvoval matčinu sestru, se kterou byl v mládí zasnoubený. Vlastně byli pořád zasnoubení, protože Zelston byl příliš zamilovaný a cítil příliš velkou vinu, než aby zasnoubení zrušil. Jenže teta Euterpa nebyla ve stavu, aby mohla vyjít ze svého pokoje. Posledních dvacet pět let mohla jen dýchat a spát.

Ale Silyen měl pár novinek. Zelston určitě uzná, že tahle návštěva stála za to.

Začínal být netrpělivý. Noha pod stolem se mu třásla, a tak přitlačil dlaň na koleno, aby ji zklidnil. Ve dnech jako tento cítil, jak se v něm zvedá Síla a hledá, kudy by unikla. Podobalo se to hře na housle. Okamžiku, kdy se vibrace strun promění v hudbu. Nádhernou, neodolatelnou hudbu. A on ji toužil použít.

Nechápal, že se členové jeho rodiny tváří, jako kdyby je tato neustálá touha netrápila. Nemohl pochopit, jak Jenner může bez Síly žít.

„Vypadají jako čestní a spolehliví lidé,“ řekla matka a utřela z úst drobečky, aniž si při tom rozmazala rtěnku. „Dorazí kolem čtvrté hodiny, takže tě budeme potřebovat. Jenner se postará o jejich ubytování. Tady, podívej.“

Po naleštěné desce stolu k němu přisunula fotografii. Na větrné anglické pláži pózovalo pět lidí. Muž středního věku s ustupujícími

vlasý a hrdým úsměvem objímal kolem ramen ženu v kabátku na zip. Před nimi stála malá pihatá holčička, která se do fotoaparátu šklebila. Trio doplňovaly dvě starší děti. Stála tam vysoká dívka s dlouhými světlými vlasý spletenými do copu. Fotograf jí zachytil v okamžiku, kdy se rozhodovala, jestli se má smát nebo ne. Světlovlasý chlapec vedle ní se rozpačitě usmíval.

Ulevilo se mu, protože starší dívka nebyla Gavarův typ. Chlapec však stál za větší pozornost. Byl asi v Silyenově věku a to slibovalo skvělé možnosti.

„Kolik je jejich synovi?“

„Myslím, že skoro sedmnáct. Ale ten nepřijede. Prostě jsem nepřišla na nic, co by tu mohl dělat. A navíc, s kluky v tomhle věku bývají problémy. Tím nemyslím tebe, zlato. S tebou nikdy.“

Lady Thalia pozvedla mrňavý šálek a pokynula jím svému nejoblíbenějšímu synovi. Silyen jí odpověděl zářivým úsměvem, i když byl zklamaný, že hoch nepřijede. Třeba bude užitečná některá z jeho sester.

„Já zase nechápu, k čemu by se mohla hodit ta nejmladší.“

„V tom s tebou souhlasím, ale Jenner na tom trval. Chtěl, aby přijela celá rodina. Říkal, že nemůžeme odtrhnout rodiče od dětí. Tak jsem mu vyšla napůl vstříc a souhlasila jsem, že přijmeme to malé děvče, ale hocha ne. Nebyl s tím spokojený, ale dobře ví, že moje slovo je konečné. Jeho chování mi dělá starosti. Moc se s tímhle typem lidí ztotožňuje a to s otcem nehodláme podporovat.“

Jennerův nešťastný nedostatek a nemístné sympatie k prostým občanům patřily k dalším neustále omílaným tématům všech rozhovorů, a tak se Silyen soustředil na hrušku na svém talíři. Měl ji skoro rozkrájenou, když se z haly v přízemí ozval zvonek přehlušený příšerným křikem.

Prateta Hypatia si určitě přivedla svého mazlíčka. Silyen slyšel, jak křik vystřídal tiché ržání. Udělal by milosrdný skutek, kdyby to stvoření zabil, i když zábavnější by bylo dát mu svobodu.

„To je kancléř a tvoje prateta,“ řekla lady Thalia, rychle zkontrolovala svůj vzhled ve stříbrném džbánku na smetanu a vstala. „Zpráva o Gavarově svatbě ji zaskočila, a když se dověděla, že sem pojedje Winterbourne, tak se vnutila do jeho služebního auta. Jen Hypatia se může odvážit požádat nejmocnějšího muže v zemi o svezení.“

Návštěvníci čekali mezi vyřezávanými dubovými dveřmi Kynestonu. Majestátní postava kancléře Winterbournu Zelstona a prateta Hypatia zabalená do liščíh kožešin. Všechny byly ze zvířat, která sama ulovila. Mezi postavami ležel třetí, špinavý stín. Hubené boky se mu prudce zdvíhaly. Občas se poškrábal, jako kdyby honil blechy, i když si spíš třel rány na žebrech. Dlouhé zkroucené nehty drhly o podlahu.

„Lorde kancléři,“ řekla lady Thalia a uklonila se.

Kancléř odpověděl přikývnutím. Obrovskými okny Slunečního sálu dovnitř pronikaly sluneční paprsky a ozdobné korálky v jeho upravených vlasech vrhaly jasné záblesky na stěny Kynestonu. Silyena napadlo, že ten muž si dlouho cvičil správný postoj, aby dosáhl takového efektu.

Zelston stiskl nataženou ruku lady Thalie. Na jeho tmavých prstech se zaleskly platinové prsteny a pod nabíraným černým pláštěm vykoukly bezvadně naškrobené bílé manžety. Z jeho oblečení bylo znát, že se jedná o mocného člověka. Jenže jeho politické názory už tak vyhraněné nebyly. Bývalý úřadující kancléř jeho nedostatky často jízlivě napadal.

„Jsem poctěn, že mohu být znovu v Kynestonu,“ zamumlal Zelston. „Je mi líto, že práce v parlamentu mi nedovolila přijet dřív. Ty návštěvy mi chyběly.“

„A vy jste zase chyběl mojí sestře Euterpě,“ odpověděla matka. „Jsem si tím jistá, i když to nemůžeme vědět určitě. Prosím, pojďme za ní.“

Kancléř neztrácel čas. Popřál pratetě Hypatii krásný den a vykročil ke vzdálené části domu. Silyen se odlepil od stěny, opatrně překročil chvějícího se tvora, pozdravil pratetu a vykročil za ním.

Kancléř navštěvoval Kyneston ještě před Silyenovým narozením, a tak nepotřeboval, aby mu někdo ukazoval cestu po chodbách lemovaných portréty rodin Jardinů a Parvových.

Na konci chodby byly dvoje dveře. Za levými se ukrývala jednoduše vymalovaná místnost s ebenovým klavírem, spinetem a policemi napěchovanými notami. Silyenova hudební místnost, kde si procvičoval mnohem víc než jen hudbu.

Zelston se na ně ani nepodíval. Sáhl po důvěrně známé klice druhých, zavřených dveří, pak se zastavil a otočil se. V tmavé pleti se mu leskly zarudlé oči. Snad neplakal, když četl Silyenův dopis?

„Jestli jsi mi lhal,“ řekl ochraptělým hlasem, „tak tě zničím.“

Silyen potlačil samolibý úsměv.

Kancléřovy oči zkoumaly jeho tvář a pátraly – po čem vlastně? Strachu? Rozhořčení? Zradě? Silyen neodpověděl a dovolil mu, aby si ho dobře prohlédl. Zelston zamručel a otevřel dveře.

Během Silyenova života se v pokoji tety Euterpy skoro nic nezměnilo, včetně ženy, která ho obývala. Ležela na široké bílé posteli, dlouhé vlasy měla rozčesané na polštářích. Oči měla zavřené a její dech byl tichý a pravidelný.

Zamřížovaná pootevřená okna vedla do malé udržované zahrady. Víšky vysokých proskurníků a pohupujících se kalokvětů se otíraly o parapet a vistárie ovinula okenní křídlo, jako kdyby chtěla strhnout celý dům. Na druhém konci zahrady byl ovocný sad. U červené cihlové zdi se tísnily hrušně s doširoka rozprostřenými větvemi.

Na nočním stolku ležela spousta lahvíček, porcelánový džbán a umyvadlo. Vedle stolku stála jediná židle s rovným opěradlem. Zelston na ni ztěžka dosedl, jako kdyby jeho tělo bylo to nejtěžší břímě na světě. Přikrývky byly vytažené k hrudi spící ženy, jedna její paže oblečená v noční košili ležela na dece. Silyen sledoval, jak kancléř vzal holou bledou ruku mezi obě dlaně a stiskl ji pevněji, než by mu kterákoliv ošetřovatelka dovolila.

„Takže jste dostal můj dopis,“ promluvil k Zelstonově skloněné hlavě. „Víte, co nabízím. A znáte moji cenu.“

„Tvoje cena je příliš vysoká,“ odpověděl kancléř, aniž pustil Euterpinu ruku. „Nemáme se o čem bavit.“

Mužův rozčilený hlas prozradil Silyenovi všechno, co potřeboval vědět.

„Ach, prosím,“ pokračoval mírně a obešel postel, aby se dostal do Zelstonova zorného pole. „Oba víme, že neexistuje nic, co byste za to nedal.“

„Stálo by mě to postavení,“ řekl kancléř. Snažil se vyhnout Silyenovu pohledu. „Navedl tě tvůj otec? Nemůže se stát podruhé kancléřem, jak dobře víš.“

Silyen pokrčil rameny. „Co je větší tragédie: přijít o kariéru, nebo přijít o lásku? Působíte na mě jako slušný člověk. Jsem si jistý, že moje teta si to myslela.“

Rozhostilo se ticho. Jediným zvukem byl bzukot a pak slyšitelný náraz pylem omámené včely na okenní tabulku.

„Takhle tu leží už pětadvacet let,“ řekl Zelston. „Od té doby, co Orpen Mote vyhořel do základů. Pokoušel jsem se ji z toho dostat. Zkoušela to tvoje matka, dokonce i tvůj otec. Zkoušeli to všichni, již disponují velkou Sílou, a všichni selhali. A teď tu stojíš ty, sedmnáctiletý kluk, a tvrdíš, že to dokážeš. Proč bych ti měl věřit?“

„Protože jsem byl tam, co je ona. Zbývá jen přivést ji zpátky.“

„A kde vlastně je?“

„Vy to víte.“ Silyen se usmál. Byl to úsměv jeho matky a zároveň i tety Euterpy. Silyen svoji rodinu nezapřel a Zelston ho za to nenáviděl. „Je přesně tam, kde jste ji nechal.“

Zelston vyskočil ze židle, která s třeskotem dopadla na zem. Rána by probudila mrtvého, ale žena na posteli se ani nepohnula. Popadl Silyena za klopky jezdeckého saka, což byl nečekaný vývoj události. Silyen uslyšel prasknutí látky. Stejně potřeboval nový kabát. Na tváři ucítil kancléřův horký dech.

„Jsi zrůda,“ vyprskl muž. „Odporný syn odporného otce.“ Strčil do Silyena a ten narazil hlavou do okenní tabulky. Ze stromů se zvedli vyplašení ptáci.

„Jsem jediný, kdo vám může vrátit to, po čem touží vaše srdce,“ řekl Silyen. Znepokojilo ho, jak slabě jeho hlas zní, i když to nejspíš způsobila mužova ruka kolem jeho krku. „A na oplátku toho moc nežádám.“

Kancléř si zhnuseně odfrknul a uvolnil stisk. Zatímco si Silyen důstojně rovnal pomačkaný límeček, starší muž promluvil.

„Úřad kancléře mě opravňuje předložit každý rok jeden nový zákon, který pak ve třech velkých diskusích projedná parlament. A ty

mě žádáš, abych letos této výsady využil k předložení návrhu na zrušení nucených prací a zřízení sociální rovnosti. Spousta Mocných věří, že nucené práce jsou špatná, naprosto nepřírozená věc, ale v žádném případě by mě nenapadlo, že ty jsi jedním z nich.

Musí ti být jasné, že tento návrh nikdy neprojde. Nebude pro něj hlasovat ani tvůj vlastní otec, ani bratr, ti už vůbec ne. A nezničilo by to jen mě. Zničilo by to celou zemi. Kdo ví, co by se stalo, kdyby se k moci dostali prostí lidé? Mohlo by to narušit mír v zemi.

V rámci svých pravomocí ti dám cokoliv. Mohl bych přinutit některého z bezdětných Mocných, aby tě ustanovil svým dědicem. Jako dědic veškerého majetku a pak i lord budeš mít vlastní místo v parlamentu a jednou můžeš kandidovat na kancléře. Jako třetí syn lorda Jardina bys toho nikdy nedosáhl. Ale tohle nedává smysl. Absolutně žádný smysl.“

Silyen se podíval na muže před sebou. Zelstonova tmavá tvář se leskla potem, jinak bezchybnou bílou hedvábnou kravatu měl nakřivo. Bylo pozoruhodné, kolik emocí dával najevo. Měl snad tento politik ve zvyku takhle se předvádět? Nebo některé lidi neustále přemáhají city? Silyen si uvědomil, že Gavara určitě. Musí to být únavné.

Ukázal na židli převrácenou vedle postele a ta se sama postavila. Zelston využil příležitosti a vděčně se na ni posadil. Sklonil hlavu a přešel si prsty přes zapletené copánky. Jeho gesto připomínalo modlitbu. Silyen si nedokázal představit, za co nebo ke komu se modlí.

„Měl bych jednu otázku, kancléři. Co je to Síla?“

Silyen věděl, že Zelston býval právníkem. Teprve po předčasně smrti své starší sestry povýšil z druhorozeného dítěte na dědice, a tím se v něm probudily netušené politické ambice. Právníci mají rádi otázky, ale ještě více milují moudré odpovědi.

Zelston se na něj mezi prsty ostražitě podíval. Stejně metody používali před staletími učitelé.

„Je to schopnost, jejíž původ neznáme. Projevuje se u nepatrné části obyvatel a předává se z generace na generaci. Některé vlohy jsou univerzální, jako třeba schopnost uzdravit sám sebe. Ostatní, jako přeměna, vliv na druhé, vnímavost a uvalení trestu se u každého projevuje jinak.“

„Dá se říct, že to jsou kouzla?“ naznačil Silyen.

Viděl, jak se kancléř ušklíbl. Tohle slovo dávno vyšlo z módy, ale Silyen si myslel, že použil správný výraz. Všechny ty tradiční kategorie byly tak neurčité! Síla se neskládá z malých schopností. Je to záře, která se zažehne v žilách každého z Mocných.

Jenže on musel s kancléřem mluvit jazykem, kterému ten člověk rozuměl. Musel použít taktiku.

„Možná bychom mohli říct, že Síla je to, co nás“ – ukázal na sebe a Zelstona – „odlišuje od nich,“ pohodil hlavou k oknu, za kterým se dva sloužící dohadovali o škůdcích jabloní. „Ale povězte mi jedno. Kdy jste naposledy použil svoji Sílu kromě vyléčení sama sebe, otevření dopisu nebo při přesvědčování ostatních v politických záležitostech? Kdy jste naposledy použil Sílu, abyste udělal něco opravdového?“

„Na práci máme sloužící,“ odpověděl stroze Zelston. „Nucené práce nás mají osvobodit, abychom mohli vládnout. A ty je chceš zrušit?“

„Jenže ve spoustě zemí vládnou prostí lidé. Ve Francii lidé proti Mocným povstali a zmasakrovali je v ulicích Paříže. Nebo Čína. Lidé jako my se tam už před dávnými časy uchýlili do horských klášterů. Ve státech americké Unie nás považují za nepřátelské vetřelce a ze své svobodné země nás vyhnali, i když jejich bratraci ve státech

Konfederace žijí stejně jako my. My nejsme odlišní schopností vládnout. Ani mocí. Ani bohatstvím. My se odlišujeme svojí Silou. Kvůli nastolení nucených prací jsme na to zapoměli.“

Zelston na něj chvíli zíral a pak si protřel oči. Vypadal jako člověk, který se chystá rezignovat. Navzdory krásným slovům o míru v zemi se rozhodl všechno zahodit kvůli šanci znovu získat ztracenou lásku svého mládí. Bylo by s podivem, kdyby ho za to někdo pochválil. Silyen to určitě nebude.

„Ty si myslíš, že ten návrh nám to připomene?“

„Myslím, že nám pomůže,“ odpověděl Silyen.

V podstatě to byla pravda.

Zelston přimhouřil oči, podíval se na tetu Euterpu, natáhl ruku a pohladil ji po vlasech.

„Tak tedy dobrá. Předložím návrh parlamentu. Probereme to na hradu Esterby, pak v Grendelshamu. A na jaře, až bude třetí debata v Kynestonu, dodržíš svůj slib. Vrátiš mi Euterpu dřív, než nařídím hlasování, které stejně návrh neschválí. Teď se mi ztrať z očí.“

Silyen vysekl malou poklonu, ale když na sebe upoutal pozornost, nemohl se ubránit a srazil podpatky. Než opustil místnost, otočil se.

„Lorde kancléři? Nemůžete mi ublížit, když to nedovolím.“

Pak za sebou zavřel dveře a vešel do sousední hudební místnosti. V této chvíli mu pomůže jen klavír. Je dost velký a dost hlasitý, aby utišil Sílu, která se v něm vzpínala.

Zvedl víko nástroje, a když položil prsty na klávesnici, uslyšel, jak se kancléř Winterbourne Zelston ve vedlejší místnosti tiše rozplakal.

TŘETÍ KAPITOLA

ABI

Seděli otupěle v autě a promluvili jen tehdy, když chtěli vyjádřit svůj vztek nebo si postěžovat. Jen Abi vymýšlela plán za plánem, jak změnit Lukovo umístění do Millmooru. Otec mlčel, zatímco matka přiměla řidičku, aby zajela ke krajnici a zastavila, aby mohla znovu prohlédnout otcovo zranění. Její konejšivý hlas uklidnil Daisy a umožnil Abi, aby se soustředila na svého bratra. Po zbytek cesty myslela jen na Luka.

Nakonec dorazili ke zdi.

„Po vaší levici je Kyneston,“ řekla žena z úřadu práce, která seděla za volantem. Celou cestu mlčela, ale hned na začátku je upozornila, že není placená za to, aby komentovala ranní nepříjemnou událost.

„Tohle je nejstarší a nejdlejší zeď v zemi. Osm milionů cihel. Většina Mocných se nezatěžovala oplocením celého pozemku, ale jen domu a jeho okolí. Ale u Parva-Jardinových to bylo jinak. Vysadili spoustu lesů. Vidíte?“

Abi proti své vůli zpozorněla. Spustila okénko, jako kdyby ji to mohlo přiblížit k řadě cihel, která se vinula kolem svěže zelených polí. Jako dárek svázala velkou část anglického venkova, aby mohl sloužit Mocným.

„Není moc vysoká,“ řekla překvapeně. „Vždycky jsem si myslela, že zdi jsou mnohem vyšší. Nezadržela by ani jelena, natož nějakého sluhu.“

Žena ze sebe vyloudila krátký štěkavý smích, jako kdyby Abi vyprávěla dobrý vtip. „Funguje docela dobře. Ale není to těmi cihlami. Dokonce ani Mocní se nedostanou dovnitř či ven, když je nepustí mladý pán.“

„Mladý pán?“

Určitě myslela Silyena, nejmladšího Jardinova syna.

Abi věděla, že po povstání Černého Billyho v roce osmnáct set dva byla do většiny zdí vložena Síla. Vzpouza začala, když se kovář z Ide postavil do čela armády sestavené z prostých občanů, se kterými zaútočil na vrchnost, a skončila jeho usmrcením za použití děsivých mučících nástrojů. Ihned potom začali Mocní stavět kolem svých pozemků zdi. Říkalo se, že některé mocné rodiny ustanovily strážce, kteří měli udržovat několik století staré obranné Síly. A Jardinovi byli nejmocnější ze všech. Byla to rodina zakladatelů.

Jsou zvěsti o strážcích pravdivé? Pokud ano, je Silyen Jardine, sedmnáctiletý kluk, podivnou volbou pro tak zodpovědnou práci. Je to stejné, jako kdyby Lukovi světili klíč od hlavního vchodu do domu, pomyslela si Abi. Znovu si uvědomila bratrovu nepřítomnost a pocítila ostré píchnutí na hrudi.

Žena z úřadu práce si zatím špatně vyložila Abinu zvědavost.

„Holka, ne aby ses začala zajímat o mladého pána. Podle toho, co jsem slyšela, to je hodně divnej patron, dokonce i mezi svými. Vůbec nejezdí autem, můžeš ho potkat jen na koni.“

Abi zrudla. Ve zpětném zrcátku zachytila ženin pohled a uviděla něco nečekaného: znepokojení.

„Nesbližuj se s žádným z nich. Jedině tak může být člověk jako my v bezpečí. Předstírej, že nic nevidíš, nic neslyšíš, a dělej svoji práci. Když se lidé dostanou na takovéo sídlo, mají dojem, že vyhráli, ale já slyšela příběhy, při kterých tuhne krev v žilách. Až přijde můj čas, půjdu ráda do Millmooru, kde budu mezi svými.“

Abi zrozpačitěla. Mrzutě se narovнала. Copak člověk se zdravým rozumem může dát přednost pracovnímu táboru před tímto nádherným venkovským sídlem? Vzduch na její tváři, který dovnitř proudil otevřeným okénkem, byl svěží a voňavý. Byla si jistá, že Kyneston je pro její rodinu dobrá volba. A zařídí, aby sem přijali i Luka.

Kola zaskřípala a auto zastavilo u krajnice. V okolí neviděli nic zvláštního, všechno bylo stejné jako posledních deset minut. Jen silnice a zeď. Pozemky Kynestonu musí být obrovské.

„Jsme na místě,“ řekla žena. „Vystupte si, a hodně štěstí. Přijeli jsme o půl hodiny dřív, ale já toho využiju, abych se včas vrátila nahoru na sever. Jsem si jistá, že po všem tom úsilí, které jste vynaložili, abyste se sem dostali, vás nenapadne odtud utíkat.“

„Ale tady nic není,“ ozvala se Abi. „Co máme dělat? Prostě čekat? Někdo nás tu vyzvedne?“

„Nevím o moc víc než ty, zlato. Dostala jsem instrukce, že vás čtyři tu mám vysadit ve čtyři hodiny odpoledne. Podle GPS jsme na správném místě.“

„GPS se musí mýlit.“

Jenže ženu to nezajímalo. Znovu nasadila úřední výraz člověka, který poslouchá příkazy. Hádat se s ní nemělo cenu, a tak Abi otevřela dveře, pomohla Daisy vystoupit, došla ke kufru auta a začala vykládat zavazadla.

„Ať vám vašich deset let rychle uteče,“ řekla řidička.

Pak zavřela okénko tak rychle, že by si člověk myslel, že zdejší vzduch je otrávený. Od kol odlétl šterk, auto se otočilo a vyrazilo na zpáteční cestu.

Z matky dočasně vyprchal bojovný duch a ztěžka se posadila na hromádku zavazadel. Otec se postavil vedle ní a zadíval se do dálky. Cítil se ponížený a bezmocný. Trápilo ho, že selhal a nedokázal zachránit svého syna. Aspoň že Abi se pokusila něco udělat. V každém případě se musí oba vzpamatovat. Jardinovi je takhle nesmí vidět, nebo je všechny pošlou do Millmooru za Lukem.

Daisy se uvelebila v zelené trávě a začala plést věneček ze sedmikrásek, protože jí Abi zakázala chodit na silnici. Abi zkontrolovala čas a rozhodla se pro rychlou obhlídku okolí. Do čtyř zbývá půl hodiny. Deset minut poběží podél zdi, stejnou dobu má na zpáteční cestu, a pořád jí zůstane k dobru dalších deset minut.

Její námaha se ukázala jako zbytečná. Jednotvárná nízká zeď vypadala stejně jako ta část, kolem které projeli. Když byl čas k návratu, zastavila se, aby stavbu z cihel prozkoumala. Polekalo ji, když zjistila, že vydává slabou záři. Ve slunečním světle byla sotva viditelná, ale v noci zeď určitě svítí.

Abi sebrala odvahu a dotkla se jí. Její ruka sama od sebe ucukla. Čekala něco jako elektrický šok, ale nic se nestalo. Osmělila se a přejela

prsty po starých opršelych cihlách. Až na slabou záři to vypadalo, že jde o docela obyčejnou zeď. Abi by ráda zjistila, jestli je možné ji přelést, ale nejspíš teď nebyla nejlepší doba to vyzkoušet.

Vrátila se ke své rodině. Ulevilo se jí, když zjistila, že rodiče si spolu povídají. Po zbývající dobu pomáhala sestře plést věneček z květin, který jí pak navlékla na krk. Ať jejich noví šéfové vidí, že Daisy je jen malá holka. Určitě by ji tak měli brát.

„Koně!“ vykřikla Daisy, když uslyšela klapot okovaných kopyt. Nedočkavě se rozhlédla po silnici.

„To není tady,“ řekla Abi. „Jsou na druhé straně zdi. Někdo přijíždí.“

Je to mladý pán, který všude jezdí na koni?

Společně s ostatními se postavila a podívala se na zeď. Napadlo ji, že se chovají hloupě, protože tam nebylo nic jiného než cihly. Jedině že by v nich přijíždějící probourali díru. Nebo zeď přeletěli.

Při té absurdní představě se však ani neusmála, protože neměla tušení, co Mocní dokážou. Nikdo to nevěděl. Člověk je viděl jen v televizi, na internetu nebo v časopisech s celebritami. Vlastně vypadali jako všichni ostatní. Pochopitelně byli bezvadně upravení a nádherní, ale na to žádnou Sílu nepotřebovali. Na to stačily peníze.

Kromě známých příběhů o revoluci Mocných neexistovaly o jejich schopnostech žádné informace. Zнала všechny příběhy o Královrahu Lycusovi, který za podivných okolností zabil krále Charlese, nebo o Velké ukázce Síly, s jejíž pomocí Cadmus Parva-Jardine postavil Dům světla. V učebnicích historie se psalo o záležitostech státu, ale nebyla v nich ani zmínka o Síle. V jejích oblíbených románech se

odvážní muži z řad Mocných proháněli ve ferrari a ovládali mysl zločinců, ale Abi tomu nepřikládala velkou váhu.

Asi nejspolehlivější byly zprávy ze zemí, kde, stejně jako ve Velké Británii, Mocní vládli. Například v Japonsku rozkvetly na jaře všechny třešně jako na povel v jedinou chvíli, aby vládnoucí rodina předvedla lidem svoji moc. Na Filipínách Mocní kněží pravidelně zaháněli nebezpečné počasí, které ostrovy sužovalo. Čeho byli schopní Mocní v Británii, Abi netušila.

Byla si však jistá, že to brzy zjistí. Hrdlo jí sevřela směsice vzrušení a obav. Kvůli tomu přeci odsunula svoji budoucnost. Bude to vůbec stát za to?

Pak se všechno odehrálo tak rychle, že neměli čas na údiv. Daisy zaječela.

Přímo před Hadleyovými se objevila brána, nádherně zdobená důmyslně tepanými ptáky a květinami. Byla dvakrát tak vysoká jako zeď a zářila zvláštním intenzivním světlem. Na druhé straně uviděli dva muže na koních.

Abi si okamžitě uvědomila, že oba jsou přibližně v jejím věku. První byl oblečený do námořnický modrého pleteného svetru a seděl vzpřímeně na nádherném hnědákovi. Měl jasně zrzavé vlasy, touto barvou byli Jardinovi proslulí, a upřímnou hezkou tvář. Druhé zvíře bylo celé černé. Jezdec měl na sobě zablácené černé džíny, odřené jezdecké boty a kabát s roztrženou klopou. Ten zrzek je určitě mladý pán, druhý pak oblíbený sluha, možná podkoní, pomyslela si.

Jenže jako první k nim vyrazil jezdec na černém koni. Nedbale mávl prsty a brána se začala otevírat. Oba projeli pod ozdobnými

písmeny na bráně, monogramem rodiny Parva-Jardinů. Abi napadlo, že vršek P něžně líbá J, oblouk J zas objímá P.

Otrhaný mladý jezdec přehodil nohu přes sedlo a zlehka dopadl na zem. Podal ořeže svému společníkovi a vydal se k Hadleyovým. Abi cítila, jak z něj jako statická elektřina sálá Síla, až jí z ní vstávaly chloupky na pažích i na krku. Okamžitě pochopila, že je špatně odhadla.

Tenhle chlapec je mladý pán, ne ten druhý.

Nevypadal nijak zvláštně. Zdálo se, že je přibližně stejně starý jako Luke, byl vyšší, ale štíhlejší. A nutně potřeboval ostříhat. Když se přiblížil, Abiny vnitřnosti sevřel strach.

Zastavil se před otcem, který otevřel a zase zavřel pusu, ale nevydal ani hlásku. Evidentně byl nervózní.

Chlapec natáhl ruku a dotkl se otcova ramene. Vypadalo to jako laskavé gesto, ale Steve Hadley se lehce zapotácel, jako kdyby se do něj opřel vítr. Z úst mu uniklo slabé zaúpění.

Mladý pán se tvářil lhostejně, ale Abi zahlédla, jak pod rozčuchanými vlasy soustředěně přivřel oči. Co to dělá?

Daisy stála v řadě jako druhá. Abi byla hrdá na odvahu své malé sestry, když na ni chlapec zlehka položil dlaň. Daisy zamrkala a začala se pohupovat jako květina ve vánku. Matka při jeho dotyku jen sklonila hlavu a šklubla sebou.

Pak se Silyen Jardine zastavil před Abi. Natáhl ruku a ona rychle polkla...

... zdálo se jí, že stojí na vysokém útesu a při pohledu dolů ji jímá závrať. Podobný pocit strachu měla kdysi po drobné krádeži v obchodě. Připomněla si okamžik nevolnosti poté, co do sebe o svých

osmnáctých narozeninách hodila tři panáky se sambucou, nebo vzrušení, když v kuchyni otevřela dopis s výsledky zkoušek a zjistila, že ve všech dostala nejvyšší počet bodů. Srdce se jí divoce rozbušilo, pak se na vteřinku zastavilo.

Najednou si připadala jako nahá, ale nemělo to co dělat s oblečením. Připadalo jí, že něco obrátilo její vnitřnosti naruby, prozkoumalo jejich obsah, a když nenašlo nic použitelného ani zajímavého, vrátilo je na místo. V každém případě však nejdřív změnilo jejich vzhled.

Chlapec sundal ruku z jejího ramena a Abi se rozklepala, jako kdyby jí bylo špatně.

Ale to už byl mladý pán zpátky v sedle, vyměnil si pár rychlých slov s druhým jezdcem, pobídl koně a zmizel v bráně. Abi vůbec nelitovala, že ho vidí odjíždět. Vzpomněla si na slova ženy z úřadu práce, která ji nabádala, aby se držela „svých lidí“. Jenže ani Abi, ani její rodina už nebyly mezi svými.

Druhý jezdec vzal svého hnědáka za uzdu a vykročil směrem k nim.

„Vy budete Hadleyovi,“ řekl s úsměvem. „Já jsem Jenner Jardine. Vítám vás v našem rodinném sídle.“

„Ty jsi hodnější než ten druhý?“ zeptala se Daisy.

Abi si v tu chvíli přála, aby ji pohltila země. Všimla si, jak matka zbledla. Všechny překvapilo, když se mladý muž stojící před nimi zasmál.

„Snažím se,“ odpověděl. „Je mi líto toho, co jste právě zažili. Je to nepříjemné, ale nutné. Už mockrát jsem Silyena prosil, aby lidi nejdřív varoval, ale on na mě nedá. Tvrdí, že ho zajímají jejich reakce.“

„Bylo to příšerné,“ řekla Daisy. „Proč to neděláš ty, určitě by to nebylo tak hrozné.“

Abi by své sestře nejradši přikryla ústa, aby z nich nemohla vypustit další nezdvořilosti.

„Já nemůžu,“ ozvala se nečekaná odpověď. „Tedy, nikdo z nás to neumí tak jako Silyen, ale já to neumím vůbec. Mám tolik Síly jako ty, Daisy Hadleyová. Předpokládám, že jsi Daisy,“ dodal galantně. „Jedině že bys byla Abigail. Trochu malá na svůj věk, zatímco tahle vysoká mladá Daisy tady...“

Jenner Jardine se otočil k Abi. Daisy vyprskla smíchy a ujišťovala ho, že to odhadl správně.

Abi se chtěla omluvit za svoji hubatou sestru, chtěla se zeptat, co myslel tím, že nemá žádnou Sílu. Všichni přeci mají Sílu, všichni Mocní. Jenže když se na Jennera Jardina zpříma podívala, slova jí zamrzla na rtech.

Měl teple hnědé oči, zrzavé vlasy a celou tvář pokrytou pihami. Na muže příliš široká ústa vyvažovaly silné lícní kosti. Abi se snažila prostudovat všechny detaily, kterých si až dosud nevšimla. Znovu se jí udělalo špatně od žaludku. Znovu se cítila jako nahá.

Ale nic z toho neměla na svědomí Síla. A nenechalo ji to chladnou. Ani v nejmenším.

Jenner se na ni udiveně podíval a ona si uvědomila, že na něj nezastřeně zírá. Ucítila, jak jí hoří tváře.

Zalil ji pocit ponížení a studu. Nestála před tímto mužem jako chytrá, bystrá a poměrně atraktivní dívka, ale jako služebná. V tu chvíli ji napadlo, že tohle je na nucených pracích ta nejhorší a nejkrutější věc. Vezmou ti všechno, co tě dělá tebou samým, a postaví tě před někoho, koho bys mohla za normálních okolností milovat a kdo by mohl milovat tebe.

Jennerova slova byla milá, ale nesměla si dělat iluze. Patřil mezi Mocné. Byl to přeci Jardine, i přesto, že mu chyběla Síla. Nikdy nebude brát Abi takovou, jaká skutečně je. Ten surovec z Millmooru to řekl jasně: pro Mocné jsou pouhými otroky, věcmi, které můžou dle libosti užívat, popřípadě vyřadit jako nepoužitelné.

Přepadl ji vztek a pocit viny za osud mladšího bratra a její ponížení vyrchalo. Její pečlivě sestavený plán vystavil Luka nelítostnému rozhodnutí Jardinových. Byla jen její chyba, že ho převezli do Millmooru. Jakmile si to uvědomila, pocítila závrať. Potřásla hlavou.

„Jsi v pořádku?“

Za loket ji chytila silná ruka. Jenner. Pak ji někdo objal kolem ramen. Její otec. Ruka se odtáhla.

„Síla někdy lidi rozhodí,“ řekl Jenner. „Musíš si na ni zvyknout, pokud jsi jí nebyla nikdy vystavená. Nejsilnější je v přítomnosti Silyena, ale možná ji znovu ucítíš, až se můj otec a starší bratr vrátí ze zasedání parlamentu. Teď vás odvedu do vašeho domu. Bude se vám líbit.“

Jenner vykročil jako první. Nenasedl znovu na koně, ale vydal se s nimi pěšky. Otec zvedl svoje zavazadlo na jedno, Abino na druhé rameno, matka popadla svoje a Daisyino, každé do jedné ruky. Daisy poskakovala kolem, obdivovala koně a zahrnovala Jennera otázkami. Abi se loudala za nimi a snažila se dát smysl všemu, co se jí honilo v hlavě.

„Jé!“ Daisy vykřikla tak hlasitě, že se malá skupinka polekaně zastavila. „Podívejte,“ řekla a ukázala směrem, odkud přišli. „Je pryč. Ona je neviditelná.“

V místě, kde ještě před chvílí zářila brána, byla neporušená zeď. Hadleyovi na ni nevěřícně vytřeštili oči.

„Máš pravdu, je pryč,“ souhlasil Jenner a zastavil koně. „Brána vznikne jen tehdy, když ji vyvolá někdo z mojí rodiny. A může ji vyvolat kdekoliv podél celé zdi. Proto na našem pozemku není příjezdová cesta ani silnice. Můj otec kvůli tomu pořád ničí pérování u starých aut, která tolik miluje. A proto já a Sil dáváme přednost jízdě na koni. Gavar má radši svoji motorku. Bránu může otevřít jen Síla. Proto právě teď...“

Odmlčel se.

„Proč nám to říkáte?“ zeptala se Abi. „Není to něco jako, já nevím, něco jako státní tajemství, nebo tak?“

Jenner si chvíli pohrával s koňskou uzdou a pak teprve odpověděl: „Žít v Kynestonu není vždycky snadné. Občas se někoho pokusí o útěk.“ Otočil se k Abi. „Můj bratr mi prozradil, že jsi před naším příjezdem na druhé straně trošku pátrala. Ne, neboj se.“ Zděšením obtočilo prsty kolem Abina krku a pevně ho stisklo. „Neudělala jsi nic špatného. Jen – radši se o věci kolem sebe moc nezajíměj. Bude to tak lepší.“

To bylo směšné.

„Radši se nemám moc zajímat?“ řekla zostra. „Není *Sapere aude*, ‚Odvaž se vědět‘, vaším rodinným heslem?“

„Věř mi,“ trval na svém Jenner a upřel na ni hnědé oči. „Je lepší některé věci nevědět.“

Odvrátil se a všichni pokračovali v cestě bez jediného slova. Asi po čtvrt hodině začala cesta mírně stoupat. Z Daisyina výrazu Abi poznala, že se chystá říct něco ve smyslu „Už tam budeme?“, jenže v tu chvíli dorazili nahoru. To, co uviděla, jí vzalo dech.

Kyneston.